

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/23/2021
Identifikačné číslo spisu:	8419200544
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8419200544.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci navrhovateľa C. W., narodeného X. A. XXXX, trvale bytom v L., A. XX, proti osobe povinnej platiť výživné M. L. W., O., narodenej XX. B. XXXX, trvale bytom v O., L. XX a vo veci starostlivosti súdu o maloletého C. W., narodeného XX. V. XXXX, bytom u otca, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Kežmarok, dieťa rodičov: matky M. L. W., O., narodenej XX. B. XXXX, trvale bytom v O., L. XX, zastúpenej JUDr. Gabrielom Blehom, advokátom so sídlom v Bratislave, Martinčekova 16 a otca O. W., narodeného XX. A. XXXX, trvale bytom v L., A. XX, zastúpeného JUDr. Gáborom Szárazom, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Garbiarska 20, o návrhu na zvýšenie výživného, vedených na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 1 P 47/2019, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2020 sp. zn. 21 CoP 200/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. augusta 2019, č. k. 1 P 47/2019-127, zmenil svoj rozsudok z 12. novembra 2013, č. k. 5 P 310/2013-39, v časti výživného tak, že matke (toho času oboch) maloletých detí bola uložená povinnosť prispievať na výživu maloletého C. zvýšeným výživným zo sumy 120 eur mesačne na sumu 240 eur mesačne a na výživu maloletého C. zvýšeným výživným zo sumy 70 eur mesačne na sumu 200 eur mesačne vždy vopred do 15. dňa v mesiaci k rukám otca. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej započítal matke sumu 720 eur ako splnené výživné za dobu od 8. marca 2019 do 22. augusta 2019 pre maloletého C.Ó. a sumu 420 eur ako splnené výživné za rovnaké obdobie pre maloletého C. a uložil matke povinnosť zaplatiť dlžné výživné vo výške 1 500 eur (z toho 720 eur pre maloletého C. a 780 eur pre maloletého C.) do rúk otca do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie návrh matky na zverenie maloletých detí do jej osobnej starostlivosti a na zmenu úpravy styku s maloletými zamietol a jej návrh na priznanie príspevku na výživu rozvedeného manžela vylúčil na samostatné konanie. Žiadnemu z účastníkov

nepriznal nárok na náhradu trov konania. (Pozn.: v čase rozhodovania odvolacieho súdu maloletý C. dovŕšil plnoletosť, preto v prípade jeho označenia v tomto rozhodnutí ako maloletého ide o jeho označenie relevantné pre obdobie pred dosiahnutím plnoletosti).

1.1 V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že od posledného rozhodnutia o výživnom (v novembri 2013) zistil podstatnú zmenu pomerov na strane maloletých detí. V čase predchádzajúceho rozhodnutia maloletý C. nastúpil do prvého ročníka osemročného gymnázia a maloletý C. navštevoval materskú školu, kým v čase rozhodovania súdu prvej inštancie navštevoval maloletý C. 3. ročník základnej školy a maloletý C. 2. ročník hotelovej akadémie. Otec maloletých detí bol príslušníkom Zboru väzenskej a justičnej stráže s mesačným zárobkom približne 1 000 eur mesačne (valorizovaným oproti príjmu v čase pôvodného rozhodovania). Matka bola v čase pôvodného rozhodovania konateľkou v jednej obchodnej spoločnosti, kým v čase aktuálneho rozhodovania vlastnila obchodný podiel v dvoch obchodných spoločnostiach, v ktorých bola zároveň konateľkou. Bola dobrovoľne nezamestnaná, pričom príjem z dividend jej obchodných spoločností predstavoval sumu 1 363 eur mesačne. Súd prvej inštancie tak mal za preukázané, že na strane maloletých, ako aj oboch rodičov, došlo k podstatnej zmene ich pomerov. Otec vyčísľal mesačné náklady na maloletých na sumu 480 eur u maloletého C. a 400 eur mesačne u maloletého C.. Keďže matka tieto výdavky nespochybnila, súd prvej inštancie si ich osvojil ako zhodné skutkové tvrdenia účastníkov konania. Otec od času, kedy boli maloletí zverení do jeho osobnej starostlivosti, sústavne zabezpečoval uspokojovanie ich potrieb a bývali v nehnuteľnosti patriacej otcovi. Súd prvej inštancie vzal do úvahy splátky úveru na nehnuteľnosť, v ktorej bývali maloletí (a ktorú otec nadobudol do výlučného vlastníctva v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov), mesačné náklady na bývanie, splátky úveru na financovanie kúpy motorového vozidla a prídavky na deti. Matka ako osoba vykonávajúca podnikateľskú činnosť na výzvu súdu preukázala majetkové pomery iba jednej zo spoločností, v ktorej vlastnila obchodný podiel, čo súd prvej inštancie pripísal na jej ťarchu a zohľadnil aj potencialitu jej možných príjmov. Vo vzťahu k matke súd prvej inštancie prihliadol na náklady na nájomné, splátky výživného a zdravotné poistenie. Na ostatné mesačné náklady deklarované matkou súd prvej inštancie neprihliadol, pretože neboli matkou preukázané. Vzhľadom na zlepšenie finančnej situácie na strane otca aj matky a zvýšenie odôvodnených potrieb maloletých detí súd prvej inštancie považoval zvýšenie výživného tak, ako ho navrhoval otec, za primerané. S poukazom na ustanovenie § 77 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o rodine“) súd prvej inštancie uložil matke povinnosť jednorazovo uhradiť dlžné výživné späťne odo dňa začatia konania.

1.2 Návrhom matky na zverenie maloletých detí do jej osobnej starostlivosti sa súd prvej inštancie zaoberal len vo vzťahu k maloletému C., keďže maloletý C. mal v dohľadnom čase nadobudnúť plnoletosť a s matkou sa nestretávali, komunikovali spolu sporadicky. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že otec sa o oboch maloletých riadne staral a zabezpečoval im potrebnú starostlivosť. Obaja maloletí sa taktiež vyjadrili, že chcú zostať v starostlivosti otca. Matka nemala zabezpečené adekvátne podmienky na prevzatie maloletých do svojej starostlivosti, keďže bývala v prenajatom 1-izbovom byte. Súd prvej inštancie prihliadol aj na skutočnosť, že maloletí mali v bydlisku otca vybudované vzťahy, navštevovali tam vzdelávacie zariadenia a na zachovanie súrodeneckej väzby. Návrh matky na zverenie maloletých detí do jej osobnej starostlivosti tak zamietol.

1.3 Ako nedôvodný vyhodnotil súd prvej inštancie aj návrh matky na úpravu styku s maloletými, ktorý v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nebol upravený. Vzhľadom na blížiacu sa plnoletosť maloletého C. sa súd zaoberal len úpravou styku s maloletým C.. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že matka sa stretávala s maloletým podľa dohody, bola však pracovne vytiažená a často pracovala v zahraničí, v dôsledku čoho k stretnutiam dochádzalo sporadicky. Otec v styku s maloletým matke nebránil, práve naopak, uvítal by jeho častejšiu frekvenciu. Vzhľadom na danú situáciu by striktnou úpravou styku s maloletým vlastne došlo k jeho zúženiu, keďže matka sa s ním mohla stretávať neobmedzene.

2. Na odvolanie matky Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) v záhlaví označeným rozsudkom rozsudok súdu prvej inštancie pre jeho vecnú správnosť potvrdil, s výnimkou výroku o výživnom s tým, že výživné pre plnoletého C. je matka povinná platiť k jeho rukám. Žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Ani odvolací súd nevzhladol takú

zmenu pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu v osobnej starostlivosti o maloleté deti tak, ako ju navrhovala matka, a ktorá by prevažovala nad záujmom detí na stabilite výchovného prostredia a názorom maloletých detí. K otázke úpravy styku s maloletými deťmi bol odvolací súd toho názoru, že matka má vytvorený priestor na trávenie času so svojimi synmi, je len otázkou jej vlastného manažmentu času, v akom rozsahu toto svoje rodičovské právo využije. Jej styk s maloletými deťmi nie je zdrojom konfliktov medzi rodičmi, a preto nie je ani dôvod na jeho striktnú úpravu súdnym rozhodnutím.

2.1 Aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o zvýšení výživného považoval odvolací súd za vecne správny. Keďže C. v priebehu odvolacieho konania nadobudol plnoletosť, odvolací súd ho vyzval na vyjadrenie, či mieni pokračovať v konaní o zvýšení výživného, a či súhlasí s otcom navrhovanou výškou výživného. C. sa vyjadril, že v plnom rozsahu trvá na návrhu otca, ktorý mu zabezpečuje starostlivosť za oboch rodičov. Po maturite chce pokračovať na vysokej škole. Matka mu dlhodobo neposkytuje žiadnu osobnú starostlivosť, nekontaktuje sa s ňou, nevynakladá naňho žiadne finančné prostriedky. Podľa názoru odvolacieho súdu bola životná úroveň matky vyššia ako prezentovala, dôkazom čoho bola aj nedávna kúpa nehnuteľnosti a zámer stavby rodinného domu. Skutočnosť, že matka nepreukázala majetkové pomery jednej zo svojich spoločností (v ktorej jej zisk predstavuje len 3,7 % z celkovej tržby spoločnosti, oproti 25 % zisku v druhej spoločnosti) nasvedčuje tomu, že matka dosahuje z podnikateľskej činnosti vyšší príjem, než akým je len zisk spoločnosti. Je preto v možnostiach, schopnostiach a majetkových pomeroch matky prispievať na výživu C. a maloletého C. takou sumou, aká bola určená rozsudkom súdu prvej inštancie, a ktorá navyše predstavuje len polovicu otcom vyčíslených nákladov na deti (s prihliadnutím na skutočnosť, že otec zabezpečuje aj osobnú starostlivosť o synov).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie matka s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v platnom znení (ďalej len „C. s. p.“). Dovoláním napadla rozhodnutie odvolacieho súdu v celom rozsahu, okrem časti potvrdzujúceho výroku týkajúcej sa povinnosti matky platiť výživné pre plnoletého C. k jeho rukám.

3.1 V dovolaní namietala, že odvolací súd nezohľadnil viaceré ňou predložené dôkazy, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Poukazovala na údajne nepresné tvrdenia uvedené v rozsudku odvolacieho súdu a dožadovala sa ich zosúladenia s reálnym stavom (do ktorého ročníka základnej a strednej školy maloletí chodili, aký bol jej príjem), namietala okolnosti nadobudnutia nehnuteľnosti, v ktorej bývali maloletí, otcom v rámci vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov a spochybňovala ustanovenia Zákona o rodine, v zmysle ktorých má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov (§ 62 ods. 5 Zákona o rodine), a ktorých uplatnenie považovala za diskrimináciu voči svojej osobe. Ďalej v dovolaní namietala, že nie je pravdou, že by nespochybnila výšku nákladov na maloletých vyčíslených otcom, iba sa k nim nevedela vyjadriť. Skutočnosť, že súd zohľadnil aj potencialitu jej možných príjmov v prípade, keby sa zamestnala, avšak potencialitu príjmov otca nezohľadnil, považovala za diskriminačnú. Namietala, že súdy nerozhodli na základe dôkazov, keď stanovili, že je v jej možnostiach zaplatiť sumu dlžného výživného vo výške 1 500 eur jednorazovo.

3.2 Vo vzťahu k zamietnutiu jej návrhu na zverenie maloletých do jej osobnej starostlivosti spochybňovala kvalitu starostlivosti otca o maloletých poukazovaním na ich údajne zhoršený prospech v škole, zásah do ich súkromia zo strany družky otca, okrádanie mladšieho syna o vreckové a dary od príbuzných, zanedbávanie intelektuálneho vývoja staršieho syna, negatívne vyjadrovanie sa otca, jeho družky a jeho rodiny na adresu matky pred synmi, psychický a emocionálny nátlak na maloletého, v dôsledku ktorého sa dostával do konfliktu lojality a exekučný príkaz podaný starším synom proti matke. Matka vyjadrila nesúhlas so skutkovými závermi o bezproblémovom styku s deťmi a poukázala na niekoľko trestných oznámení podaných v tejto súvislosti. V dovolaní ďalej poukázala na nepravdivosť tvrdenia plnoletého C., že naňho nevynakladá žiadne finančné prostriedky, na údajné nepresnosti uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia (týkajúce sa analýzy účtovných závierok obchodných spoločností, v ktorých bola vlastníčkou obchodného podielu) a vyjadrila nesúhlas s aplikáciou § 77 ods. 1 Zákona o rodine a s úhradou dlžného výživného odo dňa začatia súdneho konania, pričom takéto určenie (hoci vyplývajúce priamo zo zákona) považovala za arbitrárne. Dovolateľka nesúhlasila s tým, že odvolací súd sa nezaoberal príjmovými pomermi otca a potencialitou jeho príjmov, pretože podľa jej názoru by tieto mali význam pre rozhodnutie vo veci. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší soud“ alebo „dovolací soud“) navrhla, aby rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu matky sa vyjadril kolízny opatrovník maloletého C. tak, že trvá na svojich vyjadreniach v odvolacom konaní.

5. K dovolaniu matky sa vyjadril aj otec, ktorý uviedol, že dovolanie považuje za zmatečné a nedôvodné. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) C. s. p. nemožno považovať subjektívny názor matky o tom, že odvolací súd údajne nevzal do úvahy ňou navrhované dôkazy. Dovolanie je vyjadrením subjektívneho názoru matky na hodnotenie vykonaných dôkazov; považuje ho preto za procesne neprípustné. Matka namietala viaceré údajné nepresnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí, ktoré však vyplývajú len z jej nepochopenia právnej úpravy odvolacieho konania (napr. skutočnosti, že súd rozhoduje podľa skutkového stavu v čase vyhlásenia rozhodnutia); spochybňovala výšku svojho príjmu, ktorý však v priebehu konania deklarovala a bol zistený dokazovaním; v rámci dovolania predložila účtovné závierky svojich dvoch spoločností, z ktorých ale odvolací súd v rámci dokazovania vychádzal a vyjadrovala sa k otázke vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorá však nesúvisí s predmetným konaním. Matka v dovolaní uviedla, že nie je pravdou, že by nespochybňovala vyčíslenie výdavkov na deti zo strany otca. Otec však poukázal na skutočnosť, že ich výšku práve naopak potvrdila vo svojom písomnom vyjadrení z 12. apríla 2019, ako aj na stretnutí u vyššej súdnej úradníčky z 20. júna 2019, ako to vyplýva zo zápisnice v súdnom spise. K tvrdeniam matky, že deti vychovávala cudzia osoba, uviedol, že sa nezakladajú na pravde. S otcom a oboma deťmi žije v spoločnej domácnosti od roku 2018 aj partnerka otca. Obe deti ju poznajú od roku 2015, dobre s ňou vychádzajú a považujú ju za súčasť rodiny, a teda nejde o cudziu osobu. Tvrdenia matky o výpovedi maloletého C. v konaní pod nátlakom, či o jeho okrádaní otcom o vreckové a dary od príbuzných, označil za nepravdivé. Otec matke v styku s deťmi nebránil, práve naopak, stretnutia vždy podnecoval; je to matka, ktorá toto svoje právo využíva len obmedzene. Vo vzťahu k trestným oznámeniam, ktoré predložila matka na preukázanie problémov s realizáciou styku s maloletými otec uviedol, že ide o nepravdivé tvrdenia a živé obvinenia, ktoré sú matkou umelo vykonštruované s cieľom poškodiť jeho osobu. Posledné trestné oznámenie matky bolo reakciou na to, že jej nebolo vyhovené, keď sa ozvala po dlhej odmlke a chcela tráviť letné prázdniny s maloletým C., hoci tento už mal dohodnutú dovolenku s otcom. Trestné oznámenie bolo odmietnuté s tým, že nie je dôvod na začatie trestného stíhania a k zrušeniu tohto odmietajúceho uznesenia došlo len z procesných dôvodov. Otec v dovolaní ďalej zneagoval útoky matky na kvalitu jeho starostlivosti o maloletých, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že sa o deti dôkladne stará. Pokiaľ ide o údajnú potrebu skúmať potencialitu jeho príjmov, otec poukázal na skutočnosť, že hoci má preukázateľne nižší príjem ako matka, zabezpečuje obom deťom osobnú starostlivosť a žiadal od matky uhrádzať len polovicu vyčíslených výdavkov na deti, a aj to len od začatia súdneho konania, hoci dôvody na zvýšenie výživného nastali dávno predtým. Zdôraznil aj skutočnosť, že matka si dobrovoľne neplnila vyživovaciu povinnosť, o čom svedčí aj niekoľko exekučných konaní, v rámci ktorých bolo výživné úspešne vymôžené. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie ako neprípustné odmietol alebo ako nedôvodné zamietol.

6. K dovolaniu sa vyjadril aj plnoletý C., ktorý uviedol, že tvrdenia matky uvedené v dovolaní považuje za nepravdivé. Rozhodnutia súdov nižších stupňov považuje za správne a maloletý C. by mal zostať v starostlivosti otca, pretože matka by sa nedokázala postarať o 11-ročné dieťa. Otec vždy poskytoval jemu aj jeho bratovi starostlivosť riadne a za oboch rodičov. Dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolanie zamietol.

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v zákone č. 161/2015 Z. z. v Civilnom mimosporovom poriadku v platnom znení (ďalej len „C. m. p.“) Vzájomný vzťah medzi C. m. p. a C. s. p. je vymedzený v § 2 ods. 1 C. m. p., podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia C. s. p., ak tento zákon neustanovuje inak. C. m. p. v ustanoveniach §§ 76 a 77, obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania matky bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení C. s. p.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) účastníčka konania zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie dovolací súd uvádza nasledovné:

9. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.).

12. Dovolateľka uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 431 C. s. p., pričom prípustnosť, a zároveň aj dôvodnosť dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) C. s. p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Podľa dovolateľky procesná vada konania uvedená v § 420 písm. f) C. s. p. mala spočívať v nedostatkoch v procese dokazovania, čím došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces.

15. S poukazom na uvedenú námietku dovolací súd pripomína, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľky týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia vykonaného dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) C. s. p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaného dôkazu.

16. V súvislosti s námietkou dovolateľky treba zdôrazniť, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. V posudzovanej veci z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejmý jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého boli určujúce skutkové závery, podľa ktorých (i) došlo od poslednej úpravy výživného k podstatnej zmene pomerov tak na strane maloletých detí (resp. maloletého a plnoletého syna), ako aj na strane osoby povinnej výživou; (ii) nedošlo k takej zmene pomerov, ktorá by odôvodňovala zmenu rozhodnutia o osobnej starostlivosti o maloletého C. a (iii) nie sú dané dôvody na úpravu styku maloletého C. s matkou rozhodnutím súdu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol okolnosti, ktoré vzal za preukázané a z ktorých vychádzal pri určení rozsahu zvýšeného výživného, ako aj okolnosti odôvodňujúce výroky rozhodnutia o osobnej starostlivosti o maloletého a styku matky s ním. Podľa názoru odvolacieho súdu spôsob, akým odvolací súd dospel k týmto rozhodujúcim záverom, zodpovedá ustanoveniu § 191 C. s. p. v spojení s ustanovením § 185 C. s. p. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené.

17. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu všetky tieto parametre nepochybne spĺňa.

18. Najvyšší súd na podklade vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie dovolateľky nie je podľa § 420 písm. f) C. s. p. prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c) C. s. p. odmietol.

19. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 C. s. p. v nadväznosti na ustanovenie § 52 C. m. p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.